

РЕШЕНИЕ

№ 2718

гр. София, 25.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разглежда дело номер **12358** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от А. Ш. М. Самин, гражданин на С. ЛНЧ: срещу решение № 11817/12.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон.

Твърди, че административният орган е направил формален анализ на обстановката в С. и не кореспондира с личната бежанска история. Не е обсъдена обстановката по неговото местоживееие и в частност провинция Х.. В държавата по произход продължава да е неспокойно.

В съдебно заседание поддържа, че иска да остане в България докато се успокои обстановката. Той няма какво да прави тук. Цялото му семейство е в С..

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в

административния акт. Твърди, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон. Спазени са административно-производствените правила. Не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на убежище. Административният орган подробно е изследвал бежанската история; не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут.

СГП счита жалбата за неоснователна. Не се установяват предпоставки за хуманитарен статут. Въпреки смяната на официалната власт не може да се направи извод за наличието на безогледно насилие. .

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 5.8.2024 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 4.5.1995 г. в [населено място], обл. Х., С., кюрд, мюсюлманин сунит, женен. Личните му данни се установяват от представена лична карта.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, проведено на 25.7.2024 г., жалбоподателят твърди, че е напуснал С. заради влошената обща обстановка – войната, бомбардировки и трудни битови условия – няма електричество и газ. Живее на 1 км. от турската граница. Не може да се отиде на лекар. Когато съпругата му била бременна, не е успял да я закара на лекар и тя изгубила бебето си. Иска да се събере със семейството си. Работи като земеделец.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С.. Представените справки ще бъдат обсъдени по-долу.

В съдебно заседание са представени доказателства относно обществено-политическа обстановка в С., към 29.11.2024 г.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърдения в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е обсъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания /чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии, вкл. и поради описаните в жалбата факти.

Това е така доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за убежище. В интервюто си сочи още, че неговите роднини живеят в страната по произход. Не са напуснали С.. Самият жалбоподател е напуснал, защото няма работа; няма бъдеще за него и децата му. Същевременно сочи, че самият той не е имал проблеми с властите, армията.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че жалбоподателят действително сочи, че в областта, в която последно е живеел, са се водели военни действия, вкл. и е имало бомбардировки, но това не може да доведе до извод, че лично той е бил подложен на преследване по смисъла, посочен по-горе. Не се сочат, нито се доказват обстоятелства, въз основа на които да се направи извод в тази насока.

Ето защо настоящият състав, като съпостави фактите в изложената от жалбоподателя бежанска история, счита, че не се установява наличието на предпоставките за предоставяне статут на бежанец. Не може да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно – наличие на преследване, което да е от такова естество, че да има за последица нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. В конкретния случай, не може да се направи извод, че това преследване покрива фактическия състав на чл. 8, ал. 4 ЗУБ относно изискването за достатъчно тежко преследване по своето естество и повторяемост.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попада в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справки, цитирани по-горе.

В справката за С. от 27.08.2024г. е посочено, че С. се управлява от Б. А. като президент, като страната се намира във вътрешен въоръжен конфликт между правителството и различни групировки. Посочено е, че на територията на страната са налице множество обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, които предоставят подкрепа и закрила, вкл. в областта Д. ал Зор. Посочено е, че е налице лоша икономическа обстановка в страната.

По отношение на частта от страната, граничеща с Турция, провинция Х., се установява, че граничи с Турция, на североизток. Провинцията е населена с множество кюрди. След отстъплението на правителствените сили през 2012 г. в североизточната част на страната се установява Автономната администрация на С. и Източна С., които изграждат свои собствени институции и сили за сигурност. От 2014 г. кюрдската партия „Демократичен съюз“ и нейното въоръжено крило, Отрядите за народна защита се превръщат в най-важната политическа и военна сила на място в кампанията за водената от САЩ коалиция срещу „Ислямска държава“. През октомври 2019 г. Турция започва своята операция „Извор на мира“, за да изтласка Сирийските демократични сили и Отрядите за народна защита, които са подкрепяни от водените от САЩ коалиционни сили. Ситуацията в Х. е описвана като „нестабилна“, с продължаващи доклади за инциденти със сигурността в близост до зоните, контролирани от Сирийската национална армия, или сирийско-турската граница, вкл. около Т. Т..

Силите на официалния режим в периода 1 август 2022 г. – 30 ноември 2023 г. контролирали няколко анклага за сигурност в и около градовете Х. и К., където също са били разположени ирански и руски сили. От тези справки се установява, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтите зони между тях са повече или по-малко консолидирани.

Към последното проведено по делото с.з./17.1.2025 г. и на основание чл. 142 ал. 2 АПК следва да се съобрази и новопредставената справка от 14.1.2025 г.

От нея се установява края на войната между действащата власт и въоръжени групировки и съответно – падането от власт на Б. А., чиято групировка е контролирала част от провинция Х..

При съпоставката на справките от 2024 г. и последната, от 14.1.2025 г. следва да се приеме за установено, че на 27 ноември ислямистката групировка Х. Т. ал Ш., чийто контрол е бил ограничен до част от провинция А. /Х./ и И., започнал офанзива в С. С., в резултат на което падат едноименният [населено място], [населено място], [населено място], а на 8 декември навлизат в Д.; в същия ден Б. А. напуска С.. Видно от справката от 14.1.2025 г. следва да се направи извод, че хуманитарната ситуация в С. непрекъснато се подобрява, както и че е налице завръщане на много бежанци в С.. На 8 януари 2025 г. Специалният пратеник на ООН за С. е заявил, че докато сигурността в някои райони се подобрява, безредиците продължават в Х. и Х.. Ситуацията в големи градове като А. и Д. се стабилизира.

Същевременно въоръжени групи, вкл. и на „Ислямска държава“, както и над 60 групи с противоречиви цели, представляват заплаха за националната сигурност. Хуманитарната ситуация също е сложна. Над 15 млн. сирийци се нуждаят от здравни грижи, 13 млн. са засегнати от производствена несигурност а над 620 000 са вътрешно разселени. Ограничен е достъпа на вода за 400 000 души заради щетите на яз. Тишрин.

В случая обаче не се касае за нововъзникнали обстоятелства, които да доведат до

промяна изводите на административния орган при вземане на решение в степен, водеща до необходимост от нова преценка и оттук - вземане на решение, анализа на които би могъл да доведе до различно от вече взетото от органа.

Неотносими са данните за спорадични актове на насилие на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход не се подкрепя от доказателствата по делото.

От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу жалбоподателя, той не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден на напусне страната си на произход поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унизително отношение. Нещо повече, пристигнал е в страната незаконно и чрез трафикант заедно с други сирийци, а след пристигането си и връзка с адвокат, именно от адвоката е бил доведен пред органите на ДАБ, т.е. действията са изцяло целенасочени.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е ангажирала да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните характеристики и в този смисъл не покрив условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Предвид изложеното съдът намира, че дори да се приеме, че след падане на режима на

Б. А. съществува обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че жалбоподателят ще бъде изложен в страната на пребиваване на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателя статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. М. Самин, гражданин на С. ЛНЧ: срещу решение № 11817/12.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните,

че е изготвено, пред Върховния административен съд.